

KAPITOLA PRVNÍ

„**M**yslím, že bychom měli posunout stěžeň o tři stopy k zádi,“ řekl Hal.

Díval se dolů do vybrakovaného trupu vlčí lodi a škrábal se na bradě. Vnitřnosti *Vlčího ohonu* teď mohl vidět každý, kdo šel kolem. Vesla, stěžeň, ráhna, plachty, stěžňová lana, zdvihací lana, stěhy, veslařské lavice, palubní prkna a kameny sloužící jako zátěž, to všechno bylo odstraněno a zůstal jen holý trup. Loď ležela na kýlu vysoko na suché trávě vedle Andersovy loděnice. Podpíraly ji dřevěné trámy, které ji zároveň udržovaly ve vodorovné poloze.

Po obou stranách obnaženého trupu vedl ve výši okrajníku dřevěný můstek. Hal klečel na můstku u pravoboku společně s Andersem, stavitelem lodí, a Bjarnim Křivoprstým, skirlem a majitelem *Vlčího ohonu*. Hal a Anders měli na tvářích zamyšlené, zadumané výrazy. Ten Bjarniho byl úzkostnější. Žádný kapitán nemá rád, když je jeho loď vykuchaná jako ryba. Bjarni si začínal říkat, jestli to opravdu byl tak skvělý nápad. Ale ještě není pozdě, myslel si. Pořád

mohl Andersovi zaplatit za jeho dosavadní práci a požádat ho, aby *Vlčí ohon* vrátil do původního stavu.

Potom pomyslel na vyšší rychlost a obratnost, kterou jeho loď získá díky novému uspořádání plachet. Pokrčil rameny a ustaraně se podíval na Hala. Mladý skirl byl tak... mladý, napadlo ho. A Bjarni se rozhodl svěřit svou milovanou loď do Halových rukou a nechat ho provést zásadní přestavbu. Jistě, Anders byl jako stavitel lodí velice zkušený. Přece by měl vědět, co dělá. A Bjarni už byl svědkem toho, jak účinné bylo Halovo předozadní rozmístění plachet na Halově vlastní lodi, *Volavce*.

Bjarni zavřel oči, zhluboka se nadechl a spolkl příkaz, který už se mu dral na rty. Ti dva vědí, co je nejlepší, pomyslel si.

„Stěžeň patří tam, kde je podpěra pro stěžeň,“ prohlásil pochybovačně Anders. „A tu přece neposuneš, nebo snad jo?“

Podpěra pro stěžeň byl čtvercový kus dřeva, široký a dlouhý asi tři stopy. Stála svisle v pravém úhlu k trupu a pevně držela stěžeň na místě. Jednalo se o nedílnou, nepohyblivou část trupu. Když původní stavitelé vyrobili ze stromu kýl *Vlčího ohonu*, osekali všechny větve kromě jediné. Nechali ji na místě, podstatně ji zkrátili a upravili, až z ní zbyla tři stopy dlouhá část trčící v pravém úhlu vzhůru a podpírající stěžeň. Její síla vycházela z toho, že nebyla na své místo připevněna, ale *vyrostla* tam.

Hal pokrčil rameny. „To nebude problém.“ Slezl do lodního trupu, uprostřed si klekl a ukázal na podpěru pro stěžeň. „Necháme ji na místě, aby loď nepřišla o její sílu. Vyrobíme nový, tři stopy dlouhý kus a připevníme ho za ni.“

Anders se hryzal do rtu. „Ano. Myslím, že to by šlo.“

„Ale proč posouvat stěžeň víc na zád?“ zajímal se Bjarni.

„Nová předozadní ráhna budou dosahovat až k přídi,“ vysvětloval Hal, „a to znamená, že s rozvinutými plachtami bude příď zatížená víc než dřív. Ale tímhle můžeme tu zátěž zmírnit.“ Naznačil rukou úhel za podpěrrou pro stěžeň. „Dokonce bychom mohli novou podpěrrou trochu sklonit směrem k zádi. Pak bychom mohli naklonit i stěžeň, který by díky tomu držel ještě líp.“

„Hmmm,“ zamyslel se Anders.

Na Bjarniho tvář se vrátil ustaraný pohled. Technickým podrobnostem, které Hal sypal z rukávu, ani za mák nerozuměl. Zato však rozuměl Andersovu „hmmm“. „Hmmm“ znamenalo, že Anders o tom nebyl přesvědčen.

„Nebudeme ho sklánět,“ řekl honem Bjarni. „Chci, aby můj stěžeň stál rovně. Stěžně mají stát rovně. Od toho stěžně jsou. Aby stály... rovně. Odjakživa.“

Koneckonců, pomyslel si, skloněný stěžeň by vypadal až moc cizokrajně.

Hal se na něj zazubil. V posledních několika měsících dohlížel na přestavbu čtyř vlčích lodí a pomáhal je vybavit novým oplachtěním po vzoru *Volavky*. Na konzervativní názory starších skirlů už byl zvyklý. „Jak si přejete,“ odpověděl dobromyslně. Vstal a vyšplhal po svažité vnitřní straně trupu k můstku. Anders mu podal ruku a pomohl mu nahoru.

„Už jste si rozmyslel, jestli budete chtít kýlovou ploutev?“ zeptal se Hal. Jakou odpověď dostane, věděl ještě dřív, než Bjarni zavrtěl hlavou.

„Nechci, abyste mi do dna lodi řezali díry,“ prohlásil. „Ještě by se potopila.“

Hal se na něj povzbudivě usmál. „S *Volavkou* jsem udělal to samé,“ poznamenal. „A zatím se nepotopila.“

Bjarni nepřestával vrtět hlavou. „To je možné,“ připustil, „ale nevím, co dobrého by mohlo vzejít z díry ve dně lodi. Je to proti přírodě.“ Všiml si Halova shovívavého úsměvu a svažil čelo. Nelíbilo se mu, že ho poučuje kluk, i když měl tušení, že ten kluk by mohl mít pravdu.

„Je mi putna, co jsi udělal se svou lodí,“ oznámil mu. „Možná jsi měl prostě štěstí, že se nepotopila...“ Odmlčel se a pak významně dodal: „Zatím.“

Hal pokrčil rameny. Ani nečekal, že Bjarni na kýlovou ploutev kývne. Ani jeden ze skirlů vlčích lodí ji zatím nechtěl.

„Jak je libo,“ řekl a obrátil se k Andersovi. „Mohl byste se pustit se svými lidmi do prodloužení podpěry pro stěžeň? Jestli chcete, můžu vám poslat nákres.“

Anders pomalu přikývl. Většinu věcí dělal pomalu. Byl to rozvážný muž, který nedělal závěry, aniž by se nad nimi nejprve zamyslel. Mimo jiné i proto byl vynikajícím stavitelem lodí.

„Nákres není potřeba,“ odpověděl. „Udělám si vlastní.“

Hal pokrčil rameny. Anders měl samozřejmě pravdu. Promyslet a vytvořit nákres bude pro zkušeného loďaře jednoduché. Vlastně mu ho nabídl jen ze slušnosti.

„Tak dobrá...“ začal. Pak ho ale přerušil hřmotný hlas.

„Ahoj na lodi!“ Všichni se otočili a uviděli, že po cestě z města k nim kráčí Erak, skandijský oberjarl. Andersova loděnice stála za Hallasholmem, aby počestné měšťany nerušilo neustálé dunění kladiv a řezání pil – a klení pomocníků, kteří se kvůli vlastní neopatrnosti občas bouchli do prstu.

„Co tady dělá?“ zeptal se Bjarni jako by nic.

Anders zasupěl a hřbetem ruky si otřel nos.

„Provádí svůj ranní rituál,“ odpověděl. Všiml si Bjarniho nechápavého pohledu, a tak ještě dodal: „Je na procházce. Chodí sem skoro každý den. Tvrdí, že díky cvičení si udržuje štíhlou postavu.“ Při posledních slovech se koutků jeho úst dotkl slabý náznak úsměvu.

Hal povytáhl obočí. „Jak by si mohl udržet něco, co nikdy neměl?“

Erak byl chlap jako hora. Slovo „štíhlý“ nepatřilo k těm, která by většině lidí při jeho popisování přišla na mysl. Oberjarl odbočil z cesty na trávu a kráčel teď směrem k nim. Po boku měl Svengala, svého věrného společníka a bývalého prvního důstojníka.

„A co to má v ruce?“ zeptal se Bjarni. Erak v pravačce držel dlouhou naleštěnou dřevěnou hůl a za chůze se o ni opíral. Hůl mohla měřit asi pět stop, dole měla stříbrnou špičku a nahoře ozdobnou stříbřitou kouli. Při každém třetím nebo čtvrtém kroku ji roztočil svými silnými prsty, až se od stříbrného kování odrazily sluneční paprsky.

„To je jeho nová vycházková hůl,“ vysvětloval Anders. „Dostal ji darem od poselstva z Galiky, které tu bylo před dvěma týdny.“

„Ale k čemu je ta hůl dobrá?“ ptal se Hal. Podle jeho názoru by všechno mělo mít praktické využití.

Anders pokrčil rameny. „Tvrdí, že díky ní vypadá kulturně,“ odpověděl.

Halovi vyskočilo obočí do poloviny čela. Slovo „kulturní“ – podobně jako „štíhlý“ – by ho při přemýšlení o oberjarlovi asi nenapadlo.

Erak a Svengal se zastavili u paty žebříku vedoucího na můstek.

„Můžeme vylézt nahoru?“ houkl Erak.

Anders pokynul pravicí. „Poslužte si,“ odpověděl.

Cítili, jak se plaňky v můstku jemně rozechvěly, když oba muži začali šplhat nahoru k nim. Erak byl mohutný a Svengal měl obvyklou postavu námořníka ze skandijské vlčí lodi – nebyl sice tak mohutný jako Erak, ale i tak byl dost vysoký a rozložitý.

Možná, pomyslel si Hal, bylo od Eraka prozíravé, že požádal o svolení, než začal šplhat po žebříku.

Oba muži k nim přišli po můstku a s odborným zájmem se zahleděli na obnažený lodní trup pod sebou.

„Necháváš si udělat Halovo čímanské nové oplachtění, co, Bjarni?“ zahřměl Erak. „Staré způsoby už pro tebe nejsou dost dobré?“

„Před touhle lodí jsme dělali čtyři jiné,“ ozval se Anders. „Zatím nebyla ani jedna stížnost.“

Erak si stavitele chvíli prohlížel a pak přesunul pohled na mladíka stojícího vedle něj. Potají byl na Hala pyšný – na jeho vynalézavost i jedinečné myšlení. Při pronásledování piráta Zavaka přes polovinu známého světa navíc Hal prokázal i vůdčí schopnosti a odhodlání. Erak tyto vlastnosti obdivoval, sám byl ale příliš zakořeněný ve svých zvyklostech a bylo mu proti srsti přizpůsobovat se změnám, které přinášel Hal. V hloubi duše věděl, že oplachtění, které ten mladík navrhl, bylo lepší než stará čtvercová plachta tradičních vlčích lodí. Několikrát se o tom přesvědčil na vlastní oči. Svou loď *Vlčí vítr* však miloval takovou, jaká byla. Nedokázal se přimět k tomu, aby na ní něco změnil.

„Čas na změnu, šéfe,“ řekl Bjarni, jako by mu četl myšlenky.

Erak usoudil, že je čas změnit téma. „Pěkně jí vyvrhli vnitřnosti, co?“ prohodil vesele.

Bjarni se chvíli tvářil, jako by chtěl něco namítat, ale pak ustoupil. Opravdu jí vyvrhli vnitřnosti. Je to zvláštní, pomyslel si, že řemeslníci to, co mají vylepšit – ať už je to loď, dům, nebo třeba povoz – ze všeho nejdřív v podstatě zničí.

Erak krácel po můstku a jeho hůl na plaňkách hlasitě klapala.

„Vidím jedno nebo dvě prkna, která by stálo za to vyměnit,“ poznamenal a pozorně se zadíval na opotřebovaná prkna, která už se začínala trochu rozesychnat.

„Víme o nich,“ odpověděl Anders. Přesto na něj udělalo dojem, že si jich Erak všiml i při zběžném pohledu.

Klap, klap, klap, cvakala Erakova hůl, zatímco její majitel pokračoval v chůzi po můstku. Hal zalétl pohledem ke Svengalovi a mrkl.

„Řekl jste si, že je načase pořídit si vycházkovou hůl, vidíte, oberjarle?“ zeptal se mladík a tvářil se přitom jako ztělesněná nevinnost. Svengal se odvrátil a skryl úsměv. Erak se pomalu otočil tváří k Halovi.

„Je to symbol mého úřadu, mladý muži,“ řekl vznešeně. „V Galice jsou teď u panstva v módě.“

„U panstva, říkáte?“ opáčil Hal. Věděl, že oberjarl má pro něj slabost, a také věděl, co si může a nemůže dovolit. Nebo si to alespoň *myslel*, napadlo ho s lítostí. Čas od času překročil hranici – a pak bylo záhodno zvolit rychlý ústup. „Už chápu, proč jste si ji pořídil. Koneckonců jste také panstvo.“

Erak zavířil holí a od stříbrného kování se znovu odrazil sluneční paprsky.

„Vypadám s ní kulturně,“ řekl, jako by vybízel ostatní, ať zkusí něco namítat.

„Všiml jsem si, náčelníku,“ ozval se vesele Svengal. „Zrovna včera večer jsem chlapům říkal: ‚Taky jste si všimli, jak je náš náčelník poslední dobou kulturní?‘“

„A co oni na to?“ ptal se Erak s náznakem podezřívavosti.

„Nezbývalo jim než souhlasit. Všem do jednoho. Samozřejmě to pak pokazili – zeptali se, co vlastně znamená to ‚kulturní‘. Ale souhlasili z celého srdce.“

Bjarni se krátce štěkavě zasmál a zdálo se, že Andersovi se třesou ramena. Hal si našel něco neobyčejně zajímavého na zábradlí můstku a zblízka si to prohlížel.

Erak zasupěl. „Lidi kulturnost nikdy neocení,“ prohlásil. Za neustálého klapání hůlky se vracel k žebříku se svým starým přítelem v patách. U žebříku se Erak otočil a zavolal na Hala: „Zítř ráno se u mě zastav, mladý Hale. Mám pro tebe a tu tvou bandu vyděděnců něco, co by vás mohlo zajímat.“

Vzbudil tím Halovu pozornost. Život plynul v poslední době dost pomalu, čas se dal krátit jen běžnými hlídkami na moři.

„O co se jedná, oberjarle?“ zeptal se, ale Erak se jenom sladce usmál a poklepal si ze strany na nos.

„Nikdy neprobírám obchody na veřejnosti, Hale,“ odpověděl. „Je to tak *nekulturní*.“